

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dýden og Troen ere forenede.

Nr. 18.

Den 15de Juni 1894.

43de Årgang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Eldste James E. Talmage for den theologiske Klasse
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Forkast fra Side 263.)

Barnedaab. De Sidste-Dages Hellige modsatte sig Udøvelsen af Barne-daab, hvilken de i Virkeligheden anse som en Bederstyggeslighed i Guds Øjne. Ingen, som tror paa Guds Ord, kan betragte et Barn, der kommer fra Gud, som urent; et saadant uskyldigt Bøsen behøver ikke at indlemmes i Hjorden, thi det har aldrig forvildet sig derfra; det behøver ikke Syndernes Forladelse, thi det er uden Synd i den Retsærdiges Øjne, og skulde det do, førend det bliver besmitten ved personlig Deltagelse i Verdens Synder, da vil det blive modtaget igjen i Guds Nærværelse foruden Daab. Dog er der mange saakaldte kristne Lærere, som sige, at efter som alle Børn ere fødte i en syndig Verden, ere de selvfolgelig syndige og maa derfor resses i Daaben for at blive antagelige for Gud. Hvor affkkelig er ikke en saadan Lærel! Barnet, hvilket Frelseren henthedede til som et Eksempel til

Ester lignelse selv af dem, som havde modtaget det hellige Apostolemedie, hvilket er Herrens udvalgte Symbol paa Himmeriget (Matt. 18, 1—10.), disse begunstigede Aander, hvis Engle altid staa for Guds Aslyn og nojagtig tilskjendegive Alt, der maatte hænde dem, som de have i deres Varetægt, — at saadanne Sjæle skulle blive forkastede og være henfaldne til Straf, fordi deres jordiske Forældre eller Formyndere have forsømt at bringe dem til Daaben, — det vilde være en Synd at nære en saadan Tanke.

Barnedaabens Historie er lærig, da den spreder Lys over denne urigtige Læres Oprindelse. Det er tydeligt, at Barnedaab, eller »pedobaptism« (Græsk paidos, Barn, og baptismos, Daab) som den kaldes i det theologiske Sprog, ikke blev lært af Frelseren eller hans Apostle. Nogle henvise til den Omstændighed, at Kristus velsignede

smaa Børn samt bebrejdede dem, der forsøgte at forhindre de Små fra at komme til ham (Matt. 19, 13; Mark. 10, 13.), som et Bevis til Gunst for Barnedaaben, men, som Bisshop Jeremij Taylor saa tydeligt sætter: „At forsøge at bevise Barnedaabens Rigtighed ved at citere, hvorledes Kristus velsignede de smaa Børn, beviser intet. Det end en fuldstændig Mangel paa Bevis deraf; thi den naturlige Slutning er uden Tvivl denne: Kristus velsignede Børnene og sendte dem saa bort, men døbte dem ikke; derfor skulde Børn ikke døbes.“ Der er ingen påalidelig Beværing om, at Børn blev døbte i de to første Aarhundreder efter Kristus, og det er sandsynligt, at denne Stik ikke blev almindelig førend i det femte Aarhundrede; men fra denne Tid til Reformationen var den antagen af de fleste saakaldte kristne Kirker. Dog sandtes der selv i denne mørke Tidsalder mange Theologer, som oploftede deres Røst mod denne vanhellige Ceremoni*). I Begyndelsen af det sek-

tende Aarhundrede opkom i Tyskland en anseet Sekt, som blev kendt under Navnet »Anabaptister« (Græs ana, paanh, og baptizo, døbe), der udmærkede sig ved dens heftige Modstand mod Barnedaaben, og hvis Navn havde sin Oprindelse fra den Fordring, den stilte til alle dens Medlemmer, der vare døbte som Børn, at de skulde dobes paanh. Denne Sekt, almindelig kaldet Baptister, har gjennem indbyrdes Kvist og Stridigheder delt sig i flere Grene, men i Almindelighed have alle disse

sandsynligt, at Daaben kun blev foretatt, hvor begge disse Principer var sammenhængende, og at Udøvelsen af Barnedaab var ukendt i denne (den apostoliske) Periode. . . . At der ikke findes noget Spor af Barnedaab, førend saa sent som i Irenaus' Tid (sikkert ikke før), og at den først blev anerkendt som en apostolisk Tradition i Vibet af det tredje Aarhundrede, er snarere et Bevis imod end for, at den var af apostolisk Oprindelse.“ — Johann Neander (en populær Theolog i den første Halvdel af dette Aarhundrede).

„Lader dem derfor komme naar de ere volksne — naar de tunne forstaa — naar de ere blevne underviste. Lader dem blive Kristne, naar de kjende Kristus.“ — Tertullian (en af de latinske Kirkesædre, der levede fra Året 150 til 200).

Denne af Tertullian saa at sige heftige Modstand mod Udøvelse af Barnedaab bruger Neander som „et Bevis paa, at den ikke i den Tid i Almindelighed blev betragtet som en apostolisk Ordinance, thi hvis dette havde været Tilfældet, vilde han næppe have vovet at udtale sig saa kraftigt derimod.“

Martin Luther skrev i Begyndelsen af det 16de Aarhundrede: „Det kan ikke bevises med den hellige Skrift, at Barnedaaben blev indført af Kristus, heller ikke at den blev indført af de første kristne efter Apostlernes Tid.“

„Med Ordet tekna (et Ord, som ofte forekommer i Originalteksten) mener Apostelen ikke spøde Børn, men Aflom, i hvilken Betydning dette Ord forekommer paa flere Steder i det ny Testamente (se f. Ex. Joh. 8, 39.), hvoraaf det fremgaar, at det Argument, som almindelig tages fra dette Skriftested for at forsvarer Barnedaaben, er kraftesløst og til ingen Nutte.“ — Limborch (en berømt hollandsk Theolog, som levede 1633—1712).

Korte historiske Anmærkninger om Barnedaab. „Smaa Børns Daab i de to første Aarhundreder efter Kristus var aldeles ukendt . . . Den Stik at døbe smaa Børn begyndte ikke førend i det tredje Aarhundrede efter Kristi Fødsel. Tidligere end dette sandtes der ikke Spor deraf; og den blev indført foruden Kristi Befaling.“ — Curcellaeus.

„Det er sikkert, at Kristus ikke indførtede Barnedaaben . . . Vi kunne ikke bevise, at Apostlene anordnede, at smaa Børn skulde døbes. Ejeller kunne vi danne os en saadan Slutning fra de Steder, hvor der omtales, at hele Familjer blev døbte (Ap. Gj. 16, 33; 1 Kor. 1, 16.), fordi Spørgsmålet foreligger nu, om der blandt disse Familjer vare Børn i en Alder, da de ikke vare skillede til paa en intelligent Maade at antage Kristendommen; thi dette er det eneste Punkt, om hvilket Sagen drejer sig. . . Som Daab var nær forenet med en medvidende Adgang til den kristelige Kommunion, saaledes vare Tro og Daab altid forenede med hverandre; og saaledes er det i højeste Grad

bibeholdt en udetl Anskuelse om, at det er ureigtigt at døbe smaa, uansvarlige Børn.

Nogle Pedobaptister (Barnedobere) have forsøgt at bevise, at Barnedaaben er i Lighed med Omskjærelsen; men for en saadan Baastand er der intet skriftligt Bevis. Omskjærelsen var et Tegn paa en Pagt mellem Gud og hans udvalgte Ejener Abraham (1 Mos. 17, 1—8.), et Symbol, der blev iagttaget af Abrahams Efterkommere som et Kjendetegn paa deres Adskillelse fra den Afgudsdyrkelse, der eksisterede paa den Tid, og for at vise, at de vare antagne af Gud; og vi finde intet Sted i Skriften, der hentyder til, at Omskjærelsen var til Syndernes Forladelse. Denne Ceremoni var alene anvendelig paa Mandkjønnet; Daab derimod forrettes til begge Kjøn. Omskjærelsen skulde forrettes paa den ottende Dag efter Fødselen, selv om denne indtraf paa en Sabbat. (Joh. 7, 22. 23.)

I det 3dje Aarhundrede blev et Bispmøde afholdt under Ledelse af Cyprian, Carthagos Bisshop, og paa dette Møde blev det højtideligt afgjort, at det var farligt at opsette Daaben til den ottende Dag efter Fødselen, og at det saaledes ikke burde tillades.

Barnedaab er forbudt i Mormons Bog, og det viser sig heraf, at Diskussioner over dette Subject opstod selv blandt Nephiterne, nogen Tid før end de blevne udryddede af Lamaniterne. Efter at Mormon havde modtaget særstilt Abenbaring fra Herren angaaende dette Emne, skrev han en Epistel derom til sin Son Moroni, i hvilken han højlig misbilliger den Fremgangsmaade at døbe smaa Børn og siger, at den, som tror, at smaa Børn behøve at dobes, „er i Bitterheds Galde og i Syndens Baand,” fornægtende Kristi Maade, og han tilintetgjør hans For-

sonings- og Gjenlosningskraft. (Moroni 8 Kap.)

Daab er væsenlig til Frelse. De fleste Beviser for Daabens Hensigt hentyde alle med samme Ret til den Baastand, at den er nødvendig til Frelse; thi eftersom Daabens udtrykkelige Hensigt er Syndernes Forladelse, og eftersom intet Menneske kan blive frelst i Himmeriges Rige foruden Syndernes Tilgivelse, er det tydeligt af denne Aarsag alene, at Daaben er væsenlig til Frelse. Menneskene tilbydes Frelse paa Betingelse af, at de vise Lydighed til Guds Bud og Besalinger; og som Skrifterne udtrykkelig bevise, er Daaben en af de vigtigste af disse Fordringer. Efterom Daaben er befalet af Gud, saa maa den selvfolgelig være væsenlig i den Hensigt, for hvilken den blev indstiftet, thi vor himmelske Fader gjør ikke Brug at tomme og unødvendige Formaliteter. Daaben er en af Evangeliets Love, anvendelig til alle Mennesker, som i deres Liv have opnaet Skjælsaar og Alder for Gud; Ingen er fritaget. Selv Kristus, det Guds Lam, fremtraadte i menneskelig Skikkelse foruden Synd, midt i en syndig Verden og blev dobt, „for at fuldkomme al Retfærdighed“ (Matt. 3, 15.); dette var Øjemedet, som Frelseren selv erklærer til Johannes, der ivrig som han var i at udføre sit Embedes Kald, dog vægredte sig, da han blev opfordret til at døbe den store Messias. Nephi profeterede om Frelserens Daab flere Hundrede Aar før denne Begivenhed, blandt det Folk, der boede paa det vestlige Fastland, og skildrer paa en meget smuk Maade, hvorledes Retfærdigheden derved vilde fuldkommes. Omendskjønt Kristus var uden Synd, se vi dog, at han „ydmægdede sig for Faderen og vidnede for Faderen, at han vilde være ham lydig i at holde

hans Besalinger." Derfor se vi tydelig, at det ikke var en tom Form, men en vigtig og væsenlig Ting i Retfærdighedens Plan, at Kristus blev døbt, „og nu," siger den samme Profet, „dersom det Guds Lam, han, som er hellig, skalde have Behov at blive døbt med Vand, for at fuldkomme al Retfærdighed, o, hvor meget mere behøve da ikke vi, som ere uhellige, ligeledes at blive døbte?" (2 Nephi, 31 Kap.)

Frelserens Ord, som han talede, medens han vandrede her paa Jorden i Kjødet, befraede, at Daaben er uundværlig til Frelse. Nicodemus, en af Jødernes Øverste, kom til Kristus om Natten og erklærede, at han havde Til-lid til Frelserens Ord og anerkendte ham som „en Lærer kommen fra Gud." Da Jesus saa hans Tro, lærte han ham en af Himmelens første Love, sigende: „Uden Nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige." Et Spørgsmaal fra Nicodemus gav Anledning til, at Frelseren sagde videre: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig: Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." (Joh. 3. 1—5.) Det kan med Visshed antages som uomtvisteligt, at med denne Fødsel af Vand, som her siges at være væsenlig for at indkomme i Guds Rige, menes Daaben. Vi lære fremdeles angaaende Kristi Opsattelse om Daaben, at han forlangte af dem, der gjorde Fordring paa at være hans Disciple, at de skulle vise Lydhed til denne Ordinanse. (Joh. 4, 1. 2.) Da han efter sin Opstandelse viste sig for de Ellevæ og gav dem sin sidste Belsignelse og fuldstændige Fuldmagt, befalede han dem: „Gaar derfor hen og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands" (Matt. 28, 19.); og angaaende Daabens Følger lærte han dem, at „hvo, som tror og bliver

døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt." (Mark. 16, 16.)

Saa tydelig som Meningen af disse Ord og Øster synes at være, er der dog Mange, som, sjældent de paaberaabe sig at prædike Frelserens Øverdomme, dog forsøge at undvige den rette Menning af hans Ord og sige, at fordi han sagde „hvo, som ikke tror, skal blive fordømt," i Stedet for at sige, „hvo, som ikke døbes, skal blive fordømt," er Daaben i det Hele taget ikke nødvendig, men blot en Form eller en anstændig Brug i Frelsningssplanen. Det er at drive Spot med Troen, at man foregiver at tro paa Kristus og ikke er villig til at holde hans Bud. At tro paa Guds Ord og ikke gjøre derefter er at forøge sin Straf-skyldighed; og dette fører Hylkeli til de andre Shnder. Den fulde Straf for frivillig Vantro vil sikkertlig blive den Persons Lod, der foregiver at have Tro, og som nægter at vise Lydhed til de samme Principer, som han paaberaaber sig at tro paa. Og hvad kan man sige om en Persons Oprigtighed, som vægter sig for at holde Guds Besalinger, undtagen hvor der er forestrevet en særegen fastsat Straf for Ulydhed. Kan en saadan Persons Omvendelse være oprigtig, naar han blot viser Lydhed af Frugt for Straf? Men alligevel se vi, naar Herren om-taler dette Princip til de Helliges Bej-ledning i denne Uddeling, at hans Ord ere tydeligere og mere forstaaelige: „Og den, som tror og bliver døbt, skal blive salig, og den, som ikke tror og ikke bliver døbt, skal fordømmes." (Pap-tens Bog 104, 11.)

Kristi Tjenere, i Sørdeleshed hans nærmeste Forbundsæller prædikede den samme Lære om Daabens Nødvendig-hed. Johannes den Døber vidnede, at han var udsendt til at døbe med Vand

(Joh. 1, 33.), og Frelseren siger om dem, som annammede hans Lære, at enddog de vare Toldere, gave de Gud Ven, medens Farisæerne og de Lov-fyndige, der nægtede at blive døbte, derved „foragtede Guds Raad med dem“ (Luk. 7, 30.), hvorved de sifferlig forspilde deres Fordring paa Frelse. Som allerede anført havde Peter, den fornemste af Apostlerne, kun eet Svar at give den ivrige Folkemængde, der ønskede at vide den rette Maade, hvor paa de kunde blive frelste: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe.“ (Ap. Gj. 2, 38; se ligeledes 1 Pet. 3, 21.)

Kristi ydmhge Føjetighed i at gjøre sin Faders Vilje ved at lade sig døbe, endskjont han var foruden Shnd, er for Verden et Vidnesbyrd, der taler højere end Ord om, at Ingen er frigtagen fra denne Betingelse, og at Daaben er absolut nødvendig til Frelse. Intet Bevis paa guddommelig Undest, ejheller Modtagelsen af himmelske Gaver kan fritage noget Menneske fra at vije Lydighed til denne eller nogen anden af Evangeliets Fordringer. Den hellige Skrift har mange Henthæninger til dette Faktum i Forbindelse med Daabens Hensigt. Saulus af Tarjus kunde, endskjont han blev tilladt at høre sin Frelsers Stemme, alligevel ikke komme ind i Kirken paa anden Maade end gjennem Porten, nemlig: Daab med Vand og den Helligaand. (Ap. Gj. 9, 1–18; 22, 1–16.) Derefter prædikede han Daab og sagde, at vi gjennem denne Ordinanse „isøre os Kristus“ og saaledes blive Guds Born.

Hovedsmanden Cornelius blev paa Grund af hans Bonner og Almisser antagen af Gud, og en Engel kom til ham og besalede ham at sende Bud efter Petrus, der skulde sige ham, hvad han skulde gjøre. Denne Apostel, som Herren havde særligt forberedt for denne

Mission, gif ind i denne bodsærdige Hednings Hus, sjælt dette var modstridende Fødernes Stifte, og lærté ham og hans Familie om Jesus Kristus. Meddens Petrus endnu talede disse Ord, faldt den Helligaand paa hans Tilhørere, saa at de talede i Tungemaal og højlen priste Gud. (Ap. Gj. 10, 30—48.) Men Modtagelsen af disse store Gaver fritog dem ikke paa nogen Maade fra at opfylde Daabens Lov; og Petrus besalede dem at blive døbte i den Herres Jesu Navn.

Kristi Ejener paa det vestlige Kontinent vare ikke mindre virksomme i at forkynde Læren om Daab blandt deres Folk. Lehi og hans Son Nephi vidne hver for sig om Frelserens Daab og om, hvor absolut nødvendigt det er for Alle, som ønske at blive frelste, at blive døbte med Vand og med den Helligaand. (1 Nephi 10, 7–10; 2 Nephi 31, 4–14.) Nephi giver en smuk Fremstilling af Omvendelse og Daab med Vand og med Aand som den Port, der fører til Kristi Hjord. (1 Nephi 31, 17.) Den første Alma prædikede, at Daaben er undværlig til Frelse, og han fremholdt for Folket, at de skulde vidne for Herren ved at vije Lydighed til dette Princip, at de lovede at holde hans Bud. Den anden Alma, en Son af den første, prædikede, at Daaben er et Saliggjørelsес Middel, og han inddiede Embedsmænd til at døbe. (Alma 5, 61. 62; 9, 27.)

Guds Værk blandt Lamaniterne begyndte i det sidste Århundrede for Kristi Fødsel med, at Ammon forkyndte Læren om Tro, Omvendelse og Daab til Kong Lamoni og hans Folk. (Alma 19, 23–36.) Helaman prædikede om Daaben (Alma 62, 45.) og vi læse, at paa den Tid, han virkede i Embedet, knap halvtredsinnsthyve Åar før Kristi Komme i Kjødet, forenede mange

Tusinde sig med Kirken formedelst Daab. Helamans Sønner og hans Sønnesøn Nephi prædikede Alle den samme Være. (Hela. 5, 14—19; 3 Nephi 1, 23.) De forrettede Daaben i Messias' Navn, som skulde komme; men naar han siden kom til denne sin vestlige Hjord, da besalede han, at de skulde døbes i Faderens, Sonnets og den Helligaands Navn; han beseglede Myndigheden paa tolv udvalgte Tjenere til at forvalte i denne Ordinanse (3 Nephi 11, 22—25; 12, 1. 2.) og gav Øfste om Himmelens Rigdomme til saa Mange, som vare villige til at undertaste sig hans Lov, men ikke til Andre. Beviser ere mangfoldige for, at Frelseren betragtede det, at være døbt, som en væsenlig Berettigelse til at blive et Medlem i hans Kirke; saaledes se vi, da han indstiftede Nadverens Sakramente blandt Nephiterne, at han lærte sine Disciple kun at administrere den til Saadanne, som vare blevne døbte paa den rette Maade. (3 Nephi 18, 5. 11. 30.) Og senere finde vi, at de, der vare døbte paa den Maade, som Jesus havde befælet, blev kaldte Kristi Kirke. (3 Nephi 26, 21.) I Overensstemmelse med Frelserens Øfste kom den Helligaand over dem, der blev døbte af hans myndigede Tjenere, og saaledes blevede formedelst Vanddaaben delagtige i den højere Daab — med den Helligaand og Ild (3. Nephi 26, 17, 18; 28, 18; 4 Nephi 1, 1.) og mange af dem modtoge vidunderlige Tilkjendegivelser af Guds Velbehag med dem, idet de saa og hørte mange herlige og undsigelige Ting, som det ikke er tilladt at nedskrive.

Folkets Tro bevises i gode Gjerninger (3 Nephi 26, 19. 20.), i Faste og Bon (3 Nephi 27, 1. 2.); og som Anerkjendelse af dette viste Kristus sig for dem; denne Gang tilkjendegav han

sig for sine Disciple, hvem han havde kaldt til Embedet; og til dem gjentog han det forrige Øfste, at Alle, som blev døbte til ham, skulde fyldes med Landen, og han sagde ydermere, at saafremt de forbleve udholdende indtil Enden, da skulde de staa skyldfri paa Dommens Dag. (3 Nephi 28, 16.) Han gjentager ved denne Lejlighed det Bud, som lover Frelse for dem, der vise Lydighed mod det: „Omvender Eder, alle Jordens Ender, og kommer til mig og bliver døbte i mit Navn, at I maa vorde helliggjorte ved at annamme den Helligaand, saa at I maa staa ubesmittede for mig paa den yderste Dag.“ (3 Nephi 27, 20; 30.)

Næsten fire Aarhundreder senere forkyndtes det samme Budskab fra Mormons Læber. (Mormon 7, 8—10.) Og Moroni, hans Son, den ensomme Repræsentant for et en Gang mægtigt Folk, overleverede, idet han sørgede over sit Folks totale Undergang, hvad han paa den Tid antog vilde være hans sidste Vidnesbyrd om denne Vores Sandhed (Mormon 9, 22, 23.); men da hans Liv mod hans Forventning blev forlænget, for at han kunde skrive flere Optegnelser, vende hans Tanker atter tilbage til dette hellige Emne, og han forestiller sig Virkeligheden af det uberegnelige Værd denne Vore har for Alle og Enhver, som ville læse hans Optegnelser; og i det, der maatte antages som hans sidste Ord, vidner han om Vandets og Landens Daab som et frelsende Middel. (Moroni 6, 1—4.)

Og dette store Princip, der blev prædiket i gamle Dage, er uforandret i disse Dage; det er Sandheden, og det forandres ikke; det er atter blevet fundgjort, og denne Lov er gjenoprettet til Menneskenes Bejledning i den nærværende Uddeling. Kirkens Weldster i vores Dage ere blevne kaldte omtrænt med de

samme Ord, hvormed de gamle Apostle blev bemyndigede og udsendte: „Gaar ud i al Verden, prædiker Evangeliet for al Skabningen, handler med den Myndighed, som jeg har givet Eder, døber i Faderens, Sonnens og den Helligaands Navn; og hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, og hvo, som ikke tror, skal fordømmes.“ (Pagtens Bog 22, 1.) Og efter lyder Herrens Ord gjennem Profeten Joseph til Kirkens Eldster: „Dersor siger jeg igjen til Eder, som jeg sagde til mine Apostle, at hver Sjæl, som tror paa Eders Ord og bliver døbt i Vand til Shndernes Forladelse, skal annehmen den Helligaand.“ Men, „sandelig, sandelig siger jeg Eder, de, der ikke tro paa Eders Ord og ikke blive døbte i Vandet i mit Navn til deres Shnders Forladelse, paa det de maa saa den Helligaand, skulle fordømmes og ikke komme i min Faders Rige, hvor min Fader og jeg er.“ (Pagtens Bog 4,

10. 12.) Sælge Lydighed til disse Besalinger have Kirkens Eldster vedblevet at forhinde Evangeliet iblandt Nationerne ved at prædike Tro, Omvendelse og Daab med Vand og den Helligaand som væsenlige Principer til Frelse.

Vi have nu undersøgt Læren om Daaben, som den lærtes blandt Jøderne og Nephiterne, og som den læres i Jesu Kristi Kirke i denne Tid, og have i alle Tilsælde fundet, at Principerne ere de samme. Vi kunne med Fordel gaa længere tilbage i Tiden, ja, lige til Menneskeslægtenes første Historie, og vi ville erfare, at Daaben blev forhindt som et frelsende Princip, ved hvilket Adam blev lovet Tilgivelse og Frelse. (Pearl of Great Price.) Ingen har derfor Aarsag til at haabe at blive frelst uden ved at vise Lydighed til Guds Bud og Love, af hvilke Daaben er en væsenlig Del.

(Fortsættes.)

Kjærlighed.

Ulykkelig er det Menneske, for hvem Kjærligheden er fremmed, som ikke er besjælet af Kjærlighed til sine Medskabninger — til Alt, hvad Gud har ståbt. Og hvorfor? Fordi der er Intet, som skaber saa stor, saa ødel, saa ren Glæde i et Menneskebryt som den, der udspringer af Kjærlighed til Næsten — ja til alt det Gode — baade paa Jordens og i Himmelens. Den, som blot elsker sig selv, han har ingenomhøst Glæde i Livet — han alene nærer, foder og gjøder en Orm, der Dag efter Dag øder mere og mere om sig, indtil det hele Individ blot er et hult Hylster, der snart uden Beklagelse falder sammen til forglemt Stov.

Den jande Kjærlighed gaar Side om Side med et ødelættende Menneskelige til dets Grav; den støffes vistnok paa mangfoldige Maader under Livsvandringen, saa man endog tilsidst tror, at Alt kun er en eneste Række af Skuffelser; man bliver gammel under disse Prøvelser og piner af den Ligegyldighed, man mødes med af den yngre Slægt, men Solen i al Kjærlighed, den straaler da, naar det lækker mod Dødslejet, paa sit Klæreste, og hjem vandrer Sjælen til Ham, som paa Golgatha blev og altid vil blive et uøjendrivesligt Vidne om, at Kjærlighed besjærer Døden.

Den 15de Juni 1894.

Urolige Tider.

Herren udfører sine Hensigter paa en underbar Maade, og de mest forunderlige af hans Gjerninger gjennemføres ved Methoder, der tilsyneladende ere meget ligefremme. Det bevises i Opfylldelsen af Profetiens Ord, at kun simple og naturlige Midler ere blevne anvendte. Mennesket forbausæs og forstærdes i i dets indskrænkede og begrænsede Stilling ved at betragte Storheden af Guds Bud og Besalinger, og han fremholder paa sin svage Maade, at de ere vanskelige om ikke umulige at begribe. Den uendelige Plan gaar dog fremad Skridt for Skridt, Omstændighederne og Forholdene berede den Vejen og bidrage til dens Udførelse. Og siden, naar Herrens Ord ere gaaede i Opfylldelse for Menneskets Øjne og til Alles Tilsfredsstillelse, som ere interesserede heri, da forundres de over, at det forud syntes saa ubegribeligt, eller at Herrens Hensigt under hvilket som helst Stadium af dens Fuldførelse ansaaes for vidunderlig. Den store Meester styrer saa fuldkommen alle Forhold, ja, hele Skabelsen, at Intet foregaar, uden det er til Nytte i den guddommelige Husholdning, og der er ingen Prøvelse eller Sejer, som Dodelige ere Gjenstand for, uden at den indeholder en Lærdom, en Advarsel eller en Belønning.

Menneskenes Egenfjærlighed har været en stor Hindring for Forkynnelsen af Evangeliet paa en heldig Maade. I denne Verden betragte Menneskene det meget sjælden som en Del af deres Kaldelse at være Andre til Ejendom. Den almindelige Regel har næsten altid været: „Hver og En for sig selv.“ Man er ikke alene ligegyldig for, hvorledes Næsten skal kunne gjennemgaa Livets Strid, men ofte finde vi, at den Enne vil nedtrykke den Ander for at gjøre hans Byrde endnu tungere, saa at han paa Grund af saadan Undertrykkelse fristes til at opgive Haabet. Hvad vi kalde Individualitet er blevet dyrket og fostret, til den har opnaaet en Stikkelse af en stor, men usormelig Vækst, og man finder i den en Undskyldning for de største Bildsfarelser, et Vaaben, hvormed de Stærke have underkuet de Svage, og med hvilket de holde de Sidstnævnte i en beklagelsesværdig Undergivenhed.

Alt dette fordømmes væsentlig af Evangeliets Principer. Vor Forløser udviste gjennem hele sit Liv og Administration sin Opførelse og Kjærlighed til Andre, og formedelst hans Død blev han Menneskeslægtens Frelser. Hans sande Efterfølgere ere til alle Tider gaaede fremad i den samme Land. Ingen Prøve var dem for haard, ingen Modgang for stor, ingen Opførelse, selv ikke en Gang deres Liv, var dem for dyrebart, hvis blot Følgen deraf vilde tjene til Menneskeslægtens Gavn, vilde kunne hjælpe en kjæmpende Sjæl opad og fremad og sikre dem Overbevisning om Guds Velbehag. Dette har været et større Ejendetegn paa de sande Guds Tilbedere i enhver Tidsalder end noget Navn, de have antaget eller ere blevne tillagt, eller nogen Udmærkelse af Slægt eller Race, hvorigjennem de bleve fødte. Det karakteriserer saavel dem, der ere gamle i Ejendommen, som de Nyombendte. Enten de ere paa Zions Bjerg eller i andre Dele af

Verden, besjæles de Alle af det Ønske at være „Frelsere.“ Paa deres Frugter skulle de kjendes, og de have „gaaet over fra Døden til Livet,” fordi de „elske hverandre indbyrdes.“

Det er derfor med usædvanlig Interesse, at de Hellige i disse Dage iagttagte de prøvende Tider, der ere saa fulde af Begivenheder, som Verden for Nær-værende maa gjennemgaa. Egentjærlighedens Aand, om hvilken vi have talet, er maaske aldrig før kommet til Syne i en saa overhaandtagende og oprørst Grad, som den nu gør blandt Menneskene; og vist er det, at aldrig forhen have Saadanne, som have tilegnet sig Binding gjennem en egennyttig Fremgangsmaade, i den Grad været udsatte for Boldsomheder fra deres Øfre, som de ere det nu. Der findes til alle Tider hyliggaaende Personer, der ere hensynsloje paa den ene Side og ødelæggende paa den anden. Disse er det nu ikke nødvendigt at omtale. Men i den nærværende industrielle Forlegenhed og Stillestaan i Forretning er en ny og tung Vhrde blevne paalagt dem, som ere uvante med disse Forhold, og som ere mindst stikkede til at bære den. Disse ere i Almindelighed de selvstændige Arbejdere, Saadanne, som ikke have været nødte til at bede om Almisse eller Understøttelse, som have været villige til at arbejde og været i Stand dertil, naar Arbejde kunde erholdes, for at opholde dem og deres Familier. Bludselig, og uden nogen tilshneladende Fejl fra deres Side, ere de satte ud af Beskjæftigelse, hvilket betyder det Samme som at være uden Penge og for Nogles Bedkom-mende uden Brod.

Det er modbydeligt for dem at tigge, og de ønske ikke at stjæle; alligevel regne de Rige i deres Stolthed disse blandt Lediggængerne eller Vagabonderne og blandt den Klasse Folk, som ønsker at faa Noget for Intet, og som, naar dette ikke kan skaffes tilveje, truer med at undergrave Samfundet og at tilintet-gøre Regjeringen. Den ørlige, men uheldige Arbejder, som er mere oplyst end disse, sører bittert den Skam, for hvilken han er blevne Gjenstand. Kan man forundres over, at de tilsidst blive fortvivlede, og at de forene sig i militær Holdning i Marsch — knap vidende hvorhen eller hvorfor — i Haab om derigjennem at tilvejbringe nogen Hjælp? Dette er den Skiffelse af den nærværende Situation, som er mest varslende. For at affjælpe og imødekomme dette, ere mange Beviser paa sand Menneskefærlighed blevne udviste; men dette er kun midlertidigt og kan kun betragtes som en Nødhjælp. Hvorfra skal det rette Redningsmiddel komme? Findes der en Statsmand eller Statsøkonom, som kan løse Problemets?

Som Sidste-Dages Hellige tro vi, at alle disse Ting ere en Opfyldelse af Guds Plan, i Overensstemmelse med inspirerede Mænds Forudsigelser og bestemte til at skabe Frelse for Menneskeslægten og for denne Jord, hvorpaa vi bo. Vejen beredes undertiden langsomt, undertiden hurtigt, for Oprettelsen af nye sociale Systemer og for Udførelse af den Orden, hvorved Menneskenes Stræben ikke alene skal blive henledet paa at forfremme sig selv, men paa at varetage Enhvers Lykke, Befærd og Bekvemmelighed.

De Hellige selv have været sene til at fatte og antage Storheden af den Plan, som er blevne aabenbaret, og som vil blive vedtaget for eller senere. Maaske den Læktie, som fremstiller sig for vore Øyne i disse urolige Tider, vil giøre os i Stand til paa en mere gunstig Maade at overveje den Plan, som her

er hentydet til, og formaa os til at omfatte den med mere Beredvillighed. Maaske den Tugt, som nu tildeles Menneskene, vil gjøre deres Hjerter modtagelige for andre Tanker end Egenkjærlighed og derved aabne Vejen for Evangeliets Forkyndelse med mere Fremgang og Kraft. I ethvert Tilfælde, den Part af Programmet, som de Hellige have at udføre i Fremtidens her paa Jorden, er af største Vigtighed. Det sommer sig Alle og i Særdeleshed de Unge, som agte at tage Del i Fremtidens Begivenheder, nøje at tagtage den Almægtiges Sthrelse og berede sig selv for den ansvarsfulde Del, de ville have heri. — Juvenile Instructor.

Afsløsning.

Efter et hæderligt fuldbyrdet Arbejde løses følgende Brødre fra deres Virksomhed som Missionærer i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Eldste John L. Johnsen fra at arbejde i Kristiania Konference, og
Eldste Hans J. Zobell fra at arbejde i København Konference.

Eldste John A. Jensen løses paa hans eget Forlangende fra at arbejde i Göteborg Konference.

Vi ønske alle disse Brødre en behagelig Hjemrejse.

Afsløsning og Beskikkelse.

Eldste C. M. Levorsen løses fra at arbejde i Aalborg Konference og bestilles til at arbejde i Kristiania Konference.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Manti, Sanpete Co., Utah, d. 12. Maj 1894.

P. Sundwall.

Hjære Broder!

Af et oprigtigt Hjerte ønsker jeg Dig til Lykke i Din høje Kaldelse. Det er idag 44 Aar, siden Din ringe Broder landede i København; og senere, den 14de Juni, kom ogsaa 3 andre Brødre, hvoriblandt en af de Tolv, under hvis Bestyrelse en storartet Mission snart blev opbygget.

Mormons Bog blev oversat paa Dansk af denne Din uværdige Broder med en ypperlig Hjælp af min Præsident, Broder Erastus Snow.

De Helliges Tal tog til, og de saavelsom vi havde megen Glæde. Vi vide, at der er stor Glæde ved at forkynde Evangeliet for vore Medmennesker og ved at se dem tjene Gud. Jeg bevidner, at Joseph Smith var kaldet af Gud, og jeg ved, at dette Værk er

Tidernes Fyldes Husholdning. Havde det ikke været af Gud, saa kunde det ikke have udholdt saa store Trængsler, som det har maattet gjennemgaa.

Zeg takker vor himmelske Fader, at jeg formedelst hans Raade har bevaret Troen og Bidnesbrydet indtil denne Dag. Jeg modtog Bidnesbrydet i Kjøbenhavn i Sommeren 1843 gjennem en Strivelse fra min Broder, som er den eneste Danske, der har set Profeten Joseph Smith. Jeg føler mig næsten for

svag til at skrive mere. Lad mig bære dette Bidnesbryd for de Hellige i Skandinavien, thi jeg tror, at min Tid er fort. Jeg er den eneste Levende af de første fire Missionærer. Men de af den ellevte Time komme ogsaa med til Bryllupsfesten. Maa Gud hjælpe os, at vi maa undgaa Fristeren og samles med de Trofaste i en bedre Tilværelse, er min Bon for os og Alle i Jesu Kristi Navn. Amen.

Din Broder i Jesum Kristum,

P. O. Hansen.

Deres Øjne aabnes.

Det er ikke noget Nyt for Folket i Utah at lægge Mærke til den Overraskelse og til en vis Grad Skuffelse, som Turister og Besøgende føle, naar de ankomme hertil, fyldte med alstens Fordomme og falske Begreber om det Folks Forhold og Karakter, som bor mellem disse Bjerge, og nu forbausies over at modtage uimodsigelige Bewiser paa, at den Underretning, de havde erholdt om dette Folk, var aldeles upaalidelig.

En iblandt disse er Postmesteren i Tipton, England, som gjorde en Tur til Utah sidste Sommer. Denne Herre fortalte, da han kom hjem, om Forholdeene i Utah, og saa stor var den Interesse, der tilkendegaves over, hvad han sagde, at han for en kort Tid siden blev opfordret til at holde et offensigt Foredrag over dette Emne, og han modtog Opfordringen.

I sine indledende Bemærkninger beskriver han den Uro og Angstelse, han følte ved at besøge dette Territorium, grundet paa de frygtelige Historier, han havde hørt, af hvilke nogle var komne direkte fra en antimormonisk

Prædikant, som havde været bosat her, og som gav „en nojagtig Beskrivelse over den Lovløshed, Bold, Forrcederi og Usædelighed, hvormed han sagde Territoriet var oversyldt.“ Postmesteren fortsætter og siger: „Med Tankerne opfylde af denne værdifulde Underretning var det med blandede følelser, jeg nærmede mig dette Sted, der betrages som værre end et Hedningeland. Førend jeg forlod mit Fødeland, forsøgte mine Venner at fraraade mig at foretage en saadan farlig Rejse, og hvis jeg fastholdt mit Forsæt, burde jeg forsyne mig vel med Revolvere, Knive osv., som kunde bruges til mit Forsvar.“

Han ankom til den fredelige By Provo en Sabbaths Morgen den 2den Juli, og da han vedblivende gif henad Gaden og opdagede en Methodist-Kirke og et Baptist-Kapel, begyndte han at blive lidt lettere om Hjertet. Derpaa indlogerede han sig paa et Hotel, der ejedes af en Mormon, af hvem han blev vist Tabernaklet, Akademiet og andre seværdige Bygninger. Angaaende hvorledes Dagen blev anvendt paa dette

Sted, siger han: „Sabbatsdagen blev idetmindste overholdt, thi Stilhed herskede overalt, og med de milde vindpust hørtes Lovsange, der kom fra Bedehuset;“ og om hans første Aften i Utah sammen med sin Hotelvært beretter han: „Da Aftenmaaltidet var tilende og Solen daledে i Vest, bøjede vi i Forening vore Kne i Bon til vor fælles Fader, og med en Fred, jeg ikke kan beskrive, begav jeg mig til Hvile.“ Han rejste til Nephi den følgende Dag og overværede der Højtideligholdelsen af den amerikanske Uafhængighedsdag (den 4de Juli). Han siger: „Medens Forestillingen foregik, indpræntede jeg i min Hukommelse, hvad jeg saa og hørte. Her var hele Byen forsamlert fra det spøde Barn paa Armen til den graahårede Patriark. Der sandtes ikke een Søster, der var usælt klædt, ejheller en arm eller daarligt klædt Broder i det hele Selskab — ikke en Døs, ikke en Bjalt, ingen Urenlighed, ikke et Ansigt var at se, hvorpaa Fattigdommen havde sat sit Stempel. Der var hverken arabiske Betlere eller Gadedrenge, men Glæde straalede fra ethvert Ansigt, og Muntherhed lypte ud af Alles Øjne. Der var Mange blandt disse Herrer og Damer, som det vilde være en Ære at have i »Tipton Mutual« Selskab. Jeg sagde til min Ven Adams: Hvor ere de Fattige? og han svarede stolt: Sir, vi have ingen. Jeg sagde til mig selv: Hvor er Snigmorderen og Boldsmanden, og hvor ere Kvinderne, der drives omkring lig Slaver? Hvordan er det sat med den „blinde Hengivenhed og Tro,“ der har bragt baade Mormoner, Presbyterianere og Methodister sammen for at præse Gud med en og samme Lovsang og at tilbede i Forening foran Maadens Trone? Mine frygtagtige og twivlende Følelser forsvandt, og i Stedet dersfor indfandt sig Ro og Fred. Jeg følte

som Ruth, da hun siger: „Dit Folk er mit Folk, og Din Gud er min Gud.“ Her var vijseligen en Henrhækelse og Fortrylelse tilstede, som vilde have formaaet mig til at standse, men en anden Bevæggrund bevirke, at jeg fortsatte mit Rejse.“

Taleren gav en underholdende Beretning om en Samtale, han havde haft med en gammel Herre, som havde nogle i højeste Grad radikale, religiose Ansuelser; og til Slutning ytrede han: „Jeg er kommen i Berørelse og har sidstet tilbords med den simple Landmands Klasse, haft et ypperligt Maaltid med den velstaende Haandværker og Frugtabler og har drukket Skål med Millionæren i Salt Lake City, men ingensteds fandt jeg et sjældnligfundet Menneske eller En, der forsøgte at tilegne sig slet Binding.“ Han fortalte, hvorledes han besøgte forskellige Steder i Territoriet, om det Indtryk, han fik af Salt Lake City, hvor han var Gjæst hos N. A. Empey, Ej., om hans Nærværelse ved Pionerdagens Festligholdelse (den 24de Juli) i Tabernaklet, og han slutter sit Foredrag med følgende Ord: „Livet blandt Mormonerne er værd at leve, og hvis alle Verdens Nationer vare saa flittige, ædruelige og gudfrugtige som Folket i Utah, da vilde vi i det Mindste være 1,000 Åar nærmere Milleniet.“

Utah har dojet meget i de henrundne Åar paa Grund af fejlagtige Fremstillinger, men alle intelligente Folk af enhver Nation begynde nu at erkjende det Faktum, at Forholdene, som de ere blevne fremstillede af vore Fjender eksisterer ikke og kunne ikke nogen Sinde have eksisteret. Det begynder at gaa op for Nationernes Øjne, at dette Teritoriums Indbyggere, Mormoner og Iksemormoner i Regelen ere driftige, ørlige, arbejdshomme, fredelige og foretagjomme

Borgere, hvis Øyder ikke kunne overträffes af noget andet borgerligt Samfund paa Jorden. Folk begynde at faa

deres Øyne aabnede for Sandheden, og det forbigangne Aar har i større Grad end noget tidligere bevidnet dette.

Deseret News.

Lær i Din Ungdom.

Profeten Almas Formaninger til sin Søn, Helaman, burde skjænkes den nøjagtigste Overvejelse saavel af Israels unge Mænd som af dem, der ere i en modnere Alder. Alma siger: „O, huss paa, min Søn, at lære Visdom i Din Ungdom; ja, lær i Din Ungdom at holde Guds Bud; ja, raab til Gud for al Din Underholdning; ja, lad alle Dine Gjerninger være for Herren, og hvor Du end gaar hen, lad det være for Herren; ja, lad Dit Hjertes Uttraa være til Herren evindelig; raadfør Dig med Herren i alle Dine Gjerninger, og han vil vejlede Dig til det Gode; ja, naar Du lægger Dig om Aftenen, da læg Dig for Herren, at han kan vaage over Dig, naar Du sover; og naar Du staar op om Morgenens, da lad Dit Hjerte være fuldt af Takfigelje til Gud; og dersom Du gjør dette, skal Du blive ophøjet paa den yderste Dag.“ (Alma 37, 35—37.).

Der er mange Mennesker, som tro, at det er unsødvendigt at lade de Unge gjennemgaa en Forberedelseskole for at gjøre dem stikkede til at udføre religiose Pligter her i Livet, og som paastaa, at i Hølge Skriftens Regel skal det gives dem i den samme Tid, hvad de skulle sige. En saa fri Udlægning af et Skrifsted som denne er værd at granske, for end den antages, især da den indeholder en direkte Modsigelse overfor Profeten Almas inspirerede Ord. Det er sandt, at forholdsvis ulærde Mænd formedelst den Helligaands Inspiration have be-

skjæmmet dem, der have været betragtede som Verdens Vise, og det vil fremdeles forholde sig saaledes. Det er ogsaa sandt, at Mænd, der saaledes vare velsignede med Gaver fra den store Visdommens Kilde, ikke modtoge dem ved at være ligegyldige eller forsommelige eller ved med fri Vilje at forkaste den Anledning, der gaves dem til at hente Kundskab og Kraft, hvilken kom til dem som en Nabebaring fra det Høje. Det var snarere deres Begjærlighed efter at erholde denne Kundskab og den Bevidsthed, de havde om Nødvendigheden af at være i Besiddelse deraf, som oplivede deres Tro, saa at de modtoge den. Havde Nogen af dem i deres tidligere Liv forkastet Lejligheden til at samle den fornødne Kundskab, da vilde den ikke være bleven givet dem som en guddommelig Gave, førend de havde omvendt sig fra deres forrige Forseelser. Den Lettie vi lære af dette, er, at Mangel paa Dannelse ikke er en Hindring for at modtage og forvalte de himmelske Besignelser; men det udtales dersor ikke, at frivillig Uvidenhed er en nødvendig Betingelse dersor.

Det er til stor Fordel for en Herrrens Djener at være i Besiddelse af videnkabelige og literære Kundskaber, naar han anvender dem paa den rette Maade, uagtet man undertiden ved offentlige Møder hører, at Nogle udtrykke deres Menig i den modsatte Retning.

Det er en Kjendsgjerning, at der er mange Tilsælde, hvor de Sidste Dages Helliges Guldster have modtaget saadan Kundskab gjennem direkte Åabenbaring, naar Omstændighederne have fordret det; det var den Kundskab, de modtog gjennem Åabenbareljen, og ikke deres Uvidenhed, der gav dem Kraft. Dens pludselige Tilkjendegivelse var et kraftigt Vidnesbyrd til dem om, at den Almægtige var interesseret i det Arbejde, som de udførte; hvis de havde erholdt denne Kundskab under andre Omstændigheder og formedelst Studium, saa vilde det lige saa meget have været Herrens Forsyn, da han beredte Anledningen for dens Anvendelse, omendfjøndt dens Erhvervelse vilde have været mindre iøjnefaldende under disse Omstændigheder.

Hvis derimod en Mand med store Kundskaber forsøger at forrette som en Herrens Tjener, stolende udelukkende paa sin egen Styrke ved, at han handler aldeles uafhængig af den Almægtiges Bistand, da udelukker han, formedelst denne Fremgangsmaade, al guddommelig Inspiration. I sin Selvtillid viser han, at han ikke behøver nogen Bejledning, som Herren vilde finde for Godt at meddelse, og saaledes er han ikke i Harmoni med den Almægtige, ejheller modtager han hans Hjælp. Paa samme Maade, dersom en Mand med mindre Kundskaber fatter den Beslutning ikke at erhverve sig Kundskab om sande Principer, naar der ved Guds Forsyn gives ham Lejlighed dertil, da staar han i det samme Lys som den Aanden, fordi han modsætter sig den Almægtiges Hensigter. Begge befinde sig i en Stilling, hvor de nægte at modtage Lys, og sætte saaledes Pris paa at forblive i Uvidenhed om Guds Bilje.

Herren har besølet sit Folk at føge

Wisdom saavel gjennem Studium som gjennem Tro. Almas Raad til sin Son, at han skulle lære Wisdom i sin Ungdom, og det Øfste, at Herrens Ejendere skulle modtage Inspiration, naar de behøve det, ere begge grundede paa guddommelige og sande Principer og harmonere fuldstændig med hinanden. De, som i Et og Alt antage det Enes og forkaste det Andre, ere fra et evangelistisk Standpunkt at betragte i det samme usammenhængende Forhold som de, der ere villige til at modtage en af Ordinanserne, Daab med Vand eller med Ånd, men som paa ingen Maade ville modtage begge.

Det er en Pligt, som de unge Mænd i Israels skyldes sig selv, at lære Wisdom i deres unge Dage; det er en hellig Forpligtelse, der hviler paa dem som Medlemmer af Kristi Kirke. Det er en Daarskab med fri Bilje at forkaste Lejligheden til at modtage Wisdom, og det forårsager Sorg i Stedet for Velsignelse. Naar Folk kun have indskrænket Anledning til at lære, da ere de fritagne for Bebrejdelsen om, at de ikke ere komne i Besiddelse af det, som de ikke have haft Lejlighed til at lære. Manden med det ene Talent, soin vi læse om i Ligelsen, blev ikke bebrejet, fordi han ikke havde fem eller ti Talenter, men fordi han ikke gjorde Brug af det ene, som han havde.

I Profeten Almas Raad til sin Son er der en Leveregel for de unge Hellige. Det er den Ven, paa hvilken Kristus selv vandrede. Herren har i denne Tid aabenbaret Evangelietts Love og Ordinanser; dets Nogler ere blevne anbetroede de Hellige. Denne Kraft er givne til vor Frelse. Jesus sagde: „I kunne ikke tjene Gud og Mammon.“ Ingen kan, i den Tro, at Herren skal udfore hele Arbejdet, tilsidesætte Grundprinciperne eller forsømme sine Pligter

og paa samme Tid være i Harmoni med Himmelens Love. Naar Menneskene modtage og gjøre Brug af det Øys, som er stillet til deres Raadighed, og vandre for Gud, da vil han forsøge

deres Øys, hvilket vil tillage og blive „klarer og klarere indtil Middag.“ Dette er en Sandhed, som ikke kan indprentes for dybt i de unge Helliges Hjerter. — Deseret News.

Blanding.

Uhorlige Lyd. Selv i det menneskelige Øre, der ikke kan skjelne mange Lyd, som Ørene kunne høre, ere Grænserne for hørlig Lyd ikke usforanderlige. Kvinder kunne sædvanligvis høre højere Lyd end Mænd, og de to Ører ere som Regel ikke lige skarpe. En Lyd kan være fuldstændig uhorlig for en Person og fuldst^horlig for en anden. Prof. Lloyd-Morgan omtaler som et Exempel paa dette et Tilfælde, i hvilket nogle Frørs Kvækken i Afrika var fuldt hørlig for ham, medens hans Venner absolut Intet hørte. Det samme kan iagttages af Enhver, som er i Besiddelse af et lidet Instrument, der hjendes under Navn af Galtons Fløjte. Lyden, der fremkaldes ved dette Instrument, kan gjøres mere og mere gjennemtrængende, indtil den tilsidst ophører at høres af de fleste Personer. Nogle kunne endnu høre den; men ved at høje Lyden endnu højere, op-høre selv de at høre. Lyden kommer stadig — det er, Fløjten bringer stadig Lusten i Swingninger, men de ere saa hurtige, at vore Ører ikke længer kunne skjelne dem, skjont Tilværelsen af disse uhorlige Lyd er paavist ved en „følsom Flamme“, der først blev vist af Professor Barrett i 1877.

Jordens Jernbaner havde i 1891 til sammen 635,023 Kilometer. Deraf kommer paa Amerika 341,393, paa Europa 227,995, paa Asien 35,396, paa Australien 19,743 og paa Afrika 10,496 Kilometer. Amerika havde saaledes — og har følgelig endnu — flere Jernbaner end alle de andre Verdensdele tilsammen. Af Europas Lande havde Tyskland de fleste Jernbaner. De andre Lande komme med Hensyn til Jernbanernes Antal i følgende Orden: Frankrig, Storbrittanien, Rusland, Østrig, Italien, Spanien, Sverige, Belgien osv.

Dødsfald.

Nicoline Emilie Christiansen, født i København den 12te December 1871, afgik ved Doden den 23de April 1894. Hun var Datter af Eldste H. J. Christiansen, som præsiderer over Christiania Konference, og som i sin Fraværelse fra Hjemmet for nylig har maattet friste den haarde Prøve at miste sin elskede Hustru. Hans Datters Bortgang kommer som en Forøgelse til hans haarde Prøvelse.

Maa Herren give ham Kraft til at udholde denne store Sorg. Afdøde blev begravet i Logan, Cache Co., Utah, med stor Højtidelighed og Deltagelse.

Jørgen Jørgensen, født i Thoreby, Lolland, Danmark, den 18de Februar 1837, afgik ved Doden i Colonia Diaz, Mexico, den 20de April 1894. Han

annammede Evangeliet den 20de August 1854, emigrede til Utah i 1855 og døde trofast i Evangeliet.

Mary Olsen, født paa Falster, Danmark, den 1ste September 1821, afgik ved Døden af Aftma i Ferron, Emery Co., Utah, den 17de April 1894. Hun annammede Evangeliet i 1854, emigrerede i 1857, var Moder til mange Børn og levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Statistisk Rappart

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien
for Halvaaret, endende den 15de Maj 1894.

Konferencer.	Grene.	Missionærer fra Zion.			Præster.	Sacer.	Diakoner.	Medlemmer.	Totalt antal af Medlemmer og totale Præfiedommene.	Døde.	Emigrede.	Udfluktede.	Døde.	Udflukt. Øpholdstid.	Konference-Præsidenter.	
		Døprester.	Halvårds.	Ægster.												
København . . .	6	16		41	7	18	12	368	446	28	6	11	2		C. J. Christensen.	
Aarhus	6	1	21		32	6	12	8	262	320	28	13	1		C. W. Sørensen.	
Aalborg	4	1	11		13	14	9	4	217	257	8	3	4		H. P. Hansen.	
Danmark	16	2	48		86	27	39	24	847	1023	64	22	16	2		
Norge:																
Christiania . . .	11	1	17		50	11	18	7	550	636	31		4	3	1	H. J. Christiansen.
Stockholm	10		19		86	52	40	21	1134	1333	24	11	16	13	3	N. R. Lindahl.
Göteborg	9		10		38	21	23	21	390	493	35	14	9	15	5	A. J. Höglund.
Skåne	5		10		8	8	7	4	198	225	21	5	2	2	6	Charles Sørensen.
Sverige	24		39		132	81	70	46	1722	2051	80	30	27	30	14	
Totalsum	51	3	104		268	119	127	77	3119	3710	175	52	47	35	16	

Inndhold.

Bore Troesartikler	273	Correspondance	282
Hjærlighed	279	Deres Øjne aabnes	283
Red. Ann.		Lær i Din Ungdom	285
Urolige Tider	280	Blandingar	287
Afløsning	282	Dødsfald	287
Afløsning og Bestillelse	282	Statistisk Rapport	288

København.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Gal.

Trykt hos J. C. Borbing (B. Petersen).

1894.